

AMANDA QUICK

BEZE SPÁNKU

 BARONET

Beze spánku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Amanda Quick
Beze spánku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BEZE SPÁNKU

BEZE SPÁNKU

Případy ztracené noci (1)

AMANDA QUICK

S láskou Frankovi.

KAPITOLA JEDNA

Carnelian, Kalifornie...

Z VOZÍKU NA PRÁDLO KAPALA na zem krev.

Ambrose Drake se chytil jednou rukou zdi, aby se udržel na nohou. Znovu se ocitl v podvodním světě, což znamenalo, že opět sní. Ze všech sil se snažil soustředit na zářivou auru postavy tlačící vozík k otočným dveřím na druhém konci chodby. Vypadá snad takhle duch?

„Co se to děje?“ zamumlal.

Ta slova z něj vyšla v nesrozumitelné, chraplavé změti, jež nejspíš nedávala smysl, tedy pokud by se mu je podařilo vyslovit nahlas. Bylo těžké mluvit pod vodou. Domníval se, že už se dokáže vyznat v podivné atmosféře tady dole pod hladinou, ale buď si to jen nalhával, nebo se vrátil o krok zpátky, protože dnes v noci se sotva dokázal udržet na nohou.

A proč vůbec stojí? Měl by ležet v posteli.

Sakra. Je snad zase náměsíčný? To nebylo dobré. Znamenalo to, že se ty noční můry a halucinace zhoršují. Poznává ale člověk, že je náměsíčný? Neznělo to příliš logicky. Pokud si uvědomoval, že chodí ve spánku, znamenalo to, že je vzhůru. Nebo ne?

Nebo to znamenalo, že člověk překročil okraj přičetnosti a zřítíl se do propasti? Možná že se jeho nejděsivější noční můra právě stala jeho novou realitou.

Rachocení gumových koleček na kachlíčkové podlaze ho rozptylovalo. Zářící postava tlačící vozík se soustředila na svůj úkol a zrychlovala krok. Za pár vteřin vozík a duch zmizeli v otočných dveřích. Zdálo se, že ta postava zaslechla otázku a zareagovala na ni tím, že co nejrychleji vyklidila scénu – což vedlo k dalšímu znepokojujícímu závěru. Možná že ten duch s vozíkem na prádlo, který za sebou nechával na podlaze cestičku z kapiček krve, byl skutečný. Člověk si nikdy nemohl být jistý, když v tom vězel takhle hluboko.

„Jsem vzhůru, nebo spím?“ zamumlal. „Existuje jenom jeden způsob, jak to zjistit.“

Spustil ruku ode zdi, odsunul halucinace a podařilo se mu ujít dalších pár kroků dopředu. Jeho postup komplikoval fakt, že se chodba topila v podvodních stínech. Konečně mu došlo, co je tu špatně. Okno v jeho mysli bylo otevřené. Tím se vysvětlovalo, proč viděl zářícího ducha tlačícího prádelní vozík.

„Tohle vážně nepotřebuju.“

Musel vynaložit jisté úsilí, ale podařilo se mu vypnout svůj zrak, jímž četl aury. Teď už zase používal jen své normální smysly. Tajemné, mlhavé stíny zmizely. Chodba byla náhle osvětlena září ze stropních světel.

Fajn, tohle se mu nezdálo a okno bylo zavřené, ovšem něco bylo hodně špatně. V jeho ložnici přece žádná stropní světla nebyla.

Přívál hrůzy mu vyslal přes smysly záblesk paniky. Vyšel totiž hlavními dveřmi svého domu a vstoupil do neznámé budovy. Ta zatracená náměšičnost ho jednou zabije. Napadla ho další děsivá myšlenka – je jenom ve spodním prádle? Prosím, ať se neprocházím na nějakém podivném místě jenom ve spodkách.

Přiměl se sklopit zrak a nesmírně se mu ulevilo, když zjistil, že má na sobě kalhoty od pyžama. Nebo pořád ještě sní?

„*Sakra. Vzbud' se. Vzbud' se.*“

Tentokrát si byl jistý, že promluvil nahlas. Zvuk jeho vlastního hlasu byl uklidňující. Vytáhl ho zpátky na hladinu. Promnul si oči a snažil se zorientovat mezi bílými zdmi chodby a studenými bílými dlaždicemi dole.

Spánková laboratoř.

Zamlžená vzpomínka na něj vyskočila a přivedla s sebou příval polouklidňující reality. Tráví noc v Carnelian-ském spánkovém institutu ve snaze získat kontrolu nad svými nočními můrami. Měl by být v posteli. A k jeho tělu by měla být připojena spousta drátů. Co dělá, k sakru, tady venku na chodbě?

Ten křik.

Zaslechl křičet nějakou ženu. Proto stojí bos na chodbě. Odpověď na tu záhadu se nacházela ve vozíku na prádlo. Musí ho najít a podívat se dovnitř.

Vrávoravě ušel dalších pár kroků a téměř ztratil rovnováhu. Potíž udržet se na nohou pro něj byla novinka. Svoje rychlé reflexy a výbornou koordinaci bral vždycy jako samozřejmost. Po tom období před osmi měsíci, na které si nepamatoval, se vlastně obojí zlepšilo. Jeho spací návyky šly k čertu, ale byl rychlejší a hbitější než kdy dřív. Dnes v noci však musel vynaložit veškerou sílu vůle, aby se udržel na nohou.

Ustálil se, ale náhlá změna postavení ho přinutila znovu sklopit zrak. Tentokrát spatřil karmínový potůček vytékající zpod zavřených dveří jednoho z pokojů. Možná pořád sní. A je stále náměsíčný.

Aby tu teorii otestoval, sklonil se, aby si tu krev lépe prohlédl.

„Pane Drakeu, proč jste vstal z postele?“

Strohý mužský hlas mu byl povědomý. Doktor Conrad

Fenner, ředitel institutu. Zněl opravdu znepokojeně. Po-
plašeně. Rozzlobeně.

Zaskočený Ambrose úplně ztratil rovnováhu a přepadl
dopředu. Zřítíl by se rovnou na obličej, kdyby mu koneč-
ně nenaskočily reflexy. Už bylo na čase.

Přistál na jedné dlani a koleně a instinktivně se začal
zvedat zpátky na nohy. Prsty mu uklouzly na malé kalu-
ži krve.

„Vstaňte, pane Drakeu,“ nařídil Fenner. „Tady nemáte
co dělat. Musíme vás dostat zpátky do pokoje.“

„Něco se stalo,“ vyrazil ze sebe Ambrose hlasem o něco
silnějším než ochraptělý šepot. „Slyšel jsem ženský křik.“

„Ne, neslyšel,“ namítl Fenner. „Zdá se vám sen. Jste
náměsíčný. Tak, dovolte mi, abych vám pomohl.“

Ambrose mu chtěl povědět o krvi na podlaze, ale byl
přerušen ostrým bodnutím v rameni.

„Co to je?“ zamumlal.

Chtěl se ještě na něco zeptat, řítíl se však zpátky
do hlubin a tentokrát tam nebyly žádné stíny. Ani žád-
né světlo. Smysly mu přemohla obrovská slabost. Matně
si uvědomoval, že ho Fenner pobízí, aby vstal, a vede ho
zpátky do jeho pokoje.

„Rychle,“ vyštěkl Fenner. „Neunesu vás.“

Pak už Ambrose věděl jen to, že seděl schoulený v ně-
jakém křesle. Fenner se nad ním skláněl a rychle mu čis-
til ruku, tu, která mu uklouzla na karmínovém pramínku.

„Krev na podlaze,“ vyhrkl Ambrose. Zíral na svoje
prsty, ale rudé skvrnky už neviděl.

„Nebyla tam žádná krev,“ namítl Fenner. Jeho autori-
tativní tón byl plný vzteku a úzkosti. „Byl to jenom sen,
pane Drakeu. Věřte mi, ráno si nebudete nic pamatovat.“

Když skončil, pomohl Ambroseovi vstát z křesla a do-
klopýtat do postele.

Temnota se rychle blížila, ale Ambroseovi se podařilo
ještě jednou otevřít okno ve své mysli. Fennerova aura

zapulzovala způsobem, který naznačoval, že říká pravdu. Byl si jistý, že si Ambrose nebude pamatovat na to, co se dnes v noci stalo.

„Nějaká žena křičela,“ řekl Ambrose, ne proto, že by se domníval, že o tom Fennera přesvědčí, ale protože doufal, že na to díky opakování nezapomene. „Nějaká žena křičela. Nějaká žena křičela.“

„Byl to jenom sen,“ trval Fenner na svém. „Na chvíli-ku jste byl náměsíčný. Nic víc. Na žádnou křičící ženu si pamatovat nebudete.“

Poslední věc, kterou Ambrose spatřil, než se zřítíl do oceánského příkopu, byl malý světelný indikátor kamery namířené na postel. Zářil krvavou červení. To je dobře, pomyslel si. Ráno se díky tomu videozáznamu dozví pravdu.

Pokud se probudí.

KAPITOLA DVĚ

Carnelian, Kalifornie. O šest týdnů později...

HADI SE VYVALILI ZE STARÉHO SCHODIŠTĚ, svíjeli se a natahovali, pátrali po kořisti. Prsty Pallas Llewellynové létaly po stránce skicáře. Musela pracovat rychle. Nemohla riskovat a prodlévat v transu příliš dlouho. Bylo to jako zřítit se do snu – v tomto případě noční můry – bylo to zajímavé místo na návštěvu, ale člověk by na něm nechtěl žít. V poslední době se nejvíc bála toho, že vklouzne do svého druhého vidění a zůstane tam uvězněná.

A přesto se teď pravidelně stávalo, že nedokázala odolat, aby nezapojila svůj vylepšený zrak. Potřebovala vidět obrazy ukryté v malých energetických bouřích, na něž často narazila.

Transy s automatickou kresbou začínala ovládat čím dál lépe, přinejmenším si říkala, že je má pod kontrolou. Když používala svůj druhý zrak, viděla různé věci, občas děsivé – například hady slézající ze schodiště. Daly se tu však také najít odpovědi. A právě příslib odhalení tajemství ukrytých v těch vidinách byl pro ni neodolatelný.

Ti hadi teď byli blíž, natahovali se po ní. Kdyby měla rozum, vypadla by, dokud to šlo. Intuice na ni křičela.

Jako by vycítili její přítomnost, dva z hadů se natáhli, aby ji popadli a vtáhli hlouběji do transu. Přisahala by, že slyšela, jak syčí. To byla novinka. Její vidiny v minulosti nikdy neobsahovaly i audiosložku.

„Fajn, fajn, vždyť už jdu,“ zalapala po dechu.

S vypětím vůle se vynořila z transu na smysly dezoorientující vlně paniky a omamného vzrušení. Dokázala to. Znovu skočila do propasti a dokázala se bezpečně vrátit na povrch.

Triumfální euforie rychle ustoupila, panika však zůstávala. Spíš zesilovala. Uvědomila si, že byla příliš blízko u té scény. Musí se od těch nyní neviditelných hadů lezoucích ze schodiště vzdálit.

Zabouchla skicář a hodila ho i s tužkou do opotřebované brašny. Později bude mít dost času, aby se pokusila interpretovat to, co jí automatická kresba odhalila. Odpovědi se jí však nejspíš budou vyhýbat. To se stávalo často. Intuice jí napověděla, kde má v obrazech, jež vytvořila, zatímco používala svůj druhý zrak, hledat pravdu, ale stále se učila. Zjistila, že potřebuje znát kontext, aby pochopila, co vidí.

Pulz jí stále uháněl. Vzala brašnu do obou rukou, držela ji před sebou jako štít a zamířila k hlavním dveřím opuštěného blázince. Instinkt jí napovídal, aby k nejbližšímu východu utíkala, ne kráčela, ale úprk nebyl dobrý nápad. V cestě leželo příliš mnoho překážek a koordinace jí nikdy moc nešla.

Vždycky se nechala snadno vyvést z rovnováhy. Kam až jí paměť sahala, stačil nejslabší záblesk světla či nejmenší pohyb na okraji jejího vidění, aby sebou trhla a málem upadla. Ten její nešťastný sklon přehnaně reagovat i na sebemenší podněty se po té epizodce amnézie před sedmi měsíci markantně zhoršil. Naučila se, že se musí pohybovat pomalu a dávat si pozor, kdykoliv se ocitne v neznámém prostředí. A ruiny starého blázince se

rozhodně daly považovat za neznámé území. Skryté bouře ošklivé energie se nacházely všudemožně.

Základy Carnelianského ústavu pro choromyslné dosud stály a obklopovaly ji ze všech stran. Čtyřpatrová budova byla postavena z kamene a tvrdého dřeva, ovšem vnitřek, nyní se topící v nekonečném šeru, se celá desetiletí pomaloučku rozpadal. Byla nucena prodírat se přes minové pole polámaných židlí, zrezivělých pér z matrací, na pantech visících dveří, úlomků rozbitého skla a vyhozeného lékařského vybavení z jiné doby.

Ta scéna jako by vyskočila přímo z jejích nočních můr. Alespoň že tentokrát kolem neplápolaly plameny. Nejspíš by měla zajít k dalšímu terapeutovi kvůli své malinkaté posedlosti děsivými starými budovami, jenže toužila po odpovědích a usoudila, že jí je žádný terapeut neposkytne. Taky věděla, že se své morbidní fascinace nezbaví, dokud nedostane odpovědi, které potřebuje.

Už se dostala do poloviny zaneřádného lobby ústavu, když se ze stínů oddělila postava a vykročila k ní, přičemž jí zablokovala cestu ke dveřím.

Soustředěná na únik, se smysly dosud přetíženými adrenalinem, poděšeně vyjekla, uhnula stranou a snažila se změnit směr. Měla v úmyslu projít kolem toho cizince, ale kvůli náhlému pohybu vrazila do třínohého stolku. Pod její vahou se překotil. Jistěže ano. Občas uvažovala, jestli po ní nejde každý kus nábytku na světě.

Bylo jí jasné, že upadne. Pomyslela na zubaté úlomky skla na zaneřádné podlaze. Tohle bude ošklivý pád. Může jen doufat, že ji brašna ochrání před tím nejhorším scénářem.

Muž, který jí stál v cestě, se náhle ocitl vedle ní. Silná ruka ji popadla za předloktí a ustálila ji.

Šokovala ji rychlost, s níž se pohyboval. Jako by *věděl*, že změní směr a narazí do toho stolku.

„Je to dobré,“ řekl jí. „Držím vás.“

Ten fyzický kontakt jí vyslal přes smysly elektrizující záblesk intenzivního, intimního uvědomění. Možná že je pořád v transu automatické kresby. Tentokrát v něm nejspíš opravdu zůstala příliš dlouho.

„Pusťte mě,“ vykřikla.

Udivilo ji a trochu uklidnilo, když jí z hrdla vyšel uši rvoucí výkřik a rezonoval polorozpadlou budovou. Ve svých snech nikdy nemohla mluvit.

„*Sakra*.“ Cizinec ji pustil, přitiskl si ruce na uši a ustoupil o několik kroků. „Nechci vám ublížit. Jenom si s vámi potřebuju promluvit.“

Když se ho zbavila, okamžitě znovu vyrazila ke dveřím. Sáhla do brašny a sevřela taser, který měla od Lucent Springs neustále u sebe.

Podařilo se jí vzít do ruky elektrický paralyzér, ale ve své horečnatosti ho upustila. Cizinec zbraň zvedl. Druhou rukou ji zároveň přidržel, aby nezakopla o dveře, které vypadly z pantů a teď ležely na podlaze.

Nervy jí pocíchal další záblesk dechberoucí intimity. Ještě nikdy nic takového nezažila. Ztuhla, všemožně se snažila zjistit, co se to děje. Než se stihla vzpamatovat z šoku, cizinec ji pustil a ustoupil.

„Nevykročili jsme zrovna dobře,“ pronesl. Taser držel od sebe. „Kdybyste mi dala minutku, všechno vám vysvětlím.“

Stále stál mezi ní a dveřmi. Vrhla se na něho, doufala, že otevřený útok ho zaskočí.

Nevypadal překvapeně, ale aspoň jí uhnul z cesty.

„Už na mě nesahejte,“ nařídila mu. „Jinak toho budete litovat.“

Sevřela brašnu a rychle proběhla kolem něho. Jako záznakem tentokrát do ničeho nevrazila.

„To já jsem důvod, proč jste tady,“ zavolal za ní. „Jsem Ambrose Drake. Poslal jsem vám e-mail o tomhle ústavu do *Případů ztracené noci*.“

Vystřelila dveřmi ven z polorozpadlé budovy a do zamlženého úsvitu na skalnatém pobřeží severní Kalifornie. Jeho slova začínala pomalu pronikat do její mysli. Naplno je pochopila, až když už byla jen pár metrů od auta.

Zmínka o podcastu ji přiměla vrávoravě zastavit. Poznala i jeho jméno. Dneska sem přišla kvůli nějakému posluchači jménem Ambrose Drake.

Uvědomila si, že před ústavem stojí zaparkované ještě další vozidlo. Bezpochyby Drakeovo auto. Měla ho slyšet přijíždět. Léčebna byla postavena na odlehlém útesu nad zátokou, s hlavní cestou ji spojovala dlouhá, úzká šterková cestička.

Ano, měla zaslechnout jeho auto, jenže byla ponořená hluboko do transu, že nevnímala varovné zvuky šterku křupajícího pod pneumatikami ani kroků na vrzající sténající podlaze ústavu.

Vědomí, jak je při používání druhého zraku zranitelná, bylo zdrcující. Za starých časů – ještě před Lucent Springs – se do kreslicího transu nikdy tolik neponořila.

Ušla ještě pár kroků a přitiskla ruku ze strany na auto, aby neupadla. Drake teď stál na předních schodech. V ruce držel taser, ale nepokoušel se jít za ní.

Nemusel ji pronásledovat, aby z něho byla nervózní. Navzdory té jeho bleskové reakci vypadal, že právě přežil ztroskotání lodi a pak strávil dlouhou dobu ztracený na moři na nějakém záchranném člunu. Stále měl nějaké svaly – linie jeho ramen pod větrovkou byla silná a štíhlá – nicméně bylo zjevné, že v poslední době hodně zhubl. Ostré úhly a rysy tváře, jež se kdysi nejspíš daly považovat za zajímavé, dokonce podmanivé, teď vypadaly ztrhaně. V očích měl výraz člověka, jehož pronásledují duchové.

„Vy jste Ambrose Drake?“ zeptala se a snažila se přizpůsobit rychle se měnícím událostem.

„Ano. Nechtěl jsem vás vyděsit. Omlouvám se. To já jsem navrhl, že by se tahle stará léčebna hodila do podcastu *Případy ztracené noci*.“

Otevřela dveře auta a postavila se za něj, připravená skočit za volant a zamknout se ve vozidle. Logika jí napovídala, že by měla okamžitě odjet do hotelu, sbalit si věci a vypadnout z města. Ambrose Drake možná vypadá zničeně, ale to neznamená, že není nebezpečný. Nelíbilo se jí, že by tu musela nechat svůj taser, ovšem nestálo to za riziko snažit se ho získat zpátky. Může si koupit jiný.

Přesto ale byla žena, která hledá odpovědi, a v poslední době vůbec netušila, odkud přijdou. Musí zůstat otevřená všem možnostem.

„O co tu jde?“ vyhrkla. „Proč jste se ke mně tak připlížil?“

Zatnul čelist. „Já se k vám nepřiplížil. Kdybych to chtěl udělat, počkal bych, než... to je fuk.“ Zarazil se. „Vy jste v tom ústavu něco viděla, že ano? Proto jste zpanikařeně utekla. Musím vědět, co jste tam vycítila. Prosím.“

Zarazilo ji pochmurné odhodlání v jeho hlase. Zastavila se, s jednou nohou v autě. „Jak to myslíte?“

„Vy a další dvě ženy, se kterými natáčíte podcast *Případy ztracené noci*, tvrdíte, že vyšetřujete odložené případy a záhadná zmizení, která působí nadpřirozeně.“

„No a?“

Ambrose se znovu krátce zadíval do stínů léčebny. „Myslím, že tam byl asi tak přede dvěma týdny někdo zavražděn. Potřebuju pomoc, abych to mohl dokázat.“

Ztuhla, vybavila si ty hady na schodišti. „Proč se domníváte, že v tom ústavu došlo k vraždě?“

„Měl jsem se tam s někým setkat. Jenže se vůbec neukázal. Nejdřív jsem si říkal, že si to rozmyslel. Ale u schodů jsem našel něco, co podle mého naznačuje, že zemřel násilnou smrtí.“

Pevně sevřela dveře auta. „Co to je?“

„Pojďme se dnes večer sejít a promluvit si. Pak vám to ukážu.“

„Pokud si myslíte, že mi můžete zamávat takovou návnadou před očima a pak jen tak odejít —“

„Nejde o návnadu,“ namítl Ambrose. „Jde o úplatek. Mám určitý problém: netuším, komu můžu věřit, takže dokud si nebudu jistý, že se pustíte do opravdového vyšetřování, nemůžu riskovat a prozrazovat vám víc, než je nezbytné.“

Při vzpomínce na obraz hadů lezoucích po schodišti jí znovu přeběhl mráz přes nervy. Chytila se drobného stébka zdravého rozumu, jež plulo kolem, a připomněla si, že jejich podcast přitahuje i partičku lidí, kteří věří, že jim pomůže nosit helmu vytvořenou z alobalu.

„Musíte připustit, že vaše historka je docela zvláštní,“ podotkla.

„Zachytila jste tam špatné vibrace, že ano? Cestou sem jsem si říkal, že jste nejspíš jen podvodnice jako všichni ostatní, ale teď si myslím, že máte opravdické schopnosti.“

„Vy jste si mě *zkoušel*?“ Projel jí vztek, až zahnal většinu strachu a nervozity. „O to tu jde?“

„Divíte se mi? Většina lidí, která tvrdí, že dokáže vyšetřit nadpřirozené jevy, jsou buď podvodníci, nebo rovnou blázni.“

„Ano, divím se vám,“ vyštěkla. „To, co jste udělal, je horší než urážka. Je to vpád do mého soukromí. Nebo tak nějak. Nelíbí se mi, že jste to na mě narařičil. S přítelkyněmi na takové nesmysly narážíme neustále a nezamlouvá se nám to.“

„Mluvíte o tom, co se stalo v Saltwoodu?“

Zírala na něho. „Vy víte o Saltwoodu?“

„Jistě. Váš podcast poslouchám pravidelně,“ prozradil jí. „Nějaký šílenec vylákal vás a vaše kamarádky do Salt-

woodu, abyste vyšetřily případ pohřešovaných osob, který působil paranormálně. Ukázalo se, že ten psychouš byl vrah a jen si s vámi zahrával.“

„Myslel si, že dokáže, že jsme podvodnice.“

„Ale vy jste našly tělo. Snažily jste se přesvědčit policii, že se jedná o vraždu. Jenže vyšetřovatelé odmítli přijmout vaše důkazy, takže jste pátraly dál. Vrah byl vzteky bez sebe. Unesl vás. Chystal se vás podříznout, když vtom dostal nějaký záchvat a zhroutil se.“

„Správně.“ Pallas si odkašlala. „Záchvat.“

„*Jsmo v tom spolu, dokud nedostaneme odpovědi.*“

Lehkost, s níž odrecitoval charakteristický úvod *Případů ztracené noci*, ji na chvíličku rozhodila. Rychle se však vzpamatovala. „No, pokud jde o mě, to, co jste právě předvedl, je dostatečný důvod, aby *Případy ztracené noci* odmítly to vaše takzvané vyšetřování. Najděte si nějakého opravdového podvodníka.“

„Opravdového podvodníka?“

„Víte, jak to myslím.“

„No, ne, ne tak úplně,“ přiznal. „Ale asi jsem pochopil, co tím chcete říct. Jste našťvaná.“

„Dost.“

„Podívejte, chápu, proč se vám nelíbí, že jsem si vás otestoval. Omlouvám se. Znovu. Ale potřebuju vaši pomoc. Docházejí mi možnosti.“

„To není přijatelná omluva.“

„Jen mi povězte, co jste viděla v té léčebně.“ Ambrose se zarazil, zjevně se rozhodoval, co má říct dál. „Potřebuju najít odpovědi.“

Tahle situace byla každou vteřinou podivnější. Lákala ji představa, že má opravdový důvod domnívat se, že byl někdo na schodišti toho ústavu zavražděn, a že chce, aby mu pomohla to dokázat. Jeho jistota potvrzovala to, co viděla. Potřebovala to ujištění, protože pokaždé, když vstoupila do transu, uvažovala, jestli nemá halucinace.

Existovala však ještě jedna extrémně děsivá možnost. Možná se jedná o obdobu saltwoodské katastrofy. Třeba Ambrose Drake ví, že na tom schodišti někdo zemřel, protože to byl on, kdo tu vraždu spáchal.

Po zátylku jí přeběhl mráz. Chystala se nasednout do auta.

„Ne,“ hlesl Ambrose vyčerpaně. „Já jsem toho muže, který zemřel na schodech, nezabil.“

Jako by jí četl myšlenky.

„Jste si jistý, že tam byl zabit muž?“ zeptala se.

„Tak jistý, jak jen bez důkazu můžu být.“

„Proč tedy nejdete na policii?“ nechápala.

Chladně se pousmál. „Ze stejného důvodu, proč za nimi nejdete vy. Nemáte žádný důkaz, jímž byste své tvrzení podpořila. Víte stejně dobře jako já, že by předpokládali, že vám jde jen o to, získat publicitu pro *Případy ztracené noci*, stejně jako se to stalo v Saltwoodu.“

„Zdá se, že toho o mně a o podcastu víte hodně.“

„Už chvíli ho poslouchám,“ odvětil. „Stáhl jsem si i starší díly z archivu. Dokonce jsem zašel i na místa činu odložených případů, které jste vyšetřovala. Chtěl jsem si být co nejjistější, že jste se svými společníky důvěryhodné, než jsem vám poslal e-mail, abyste sem přijela.“

„Chcete říct, než jste na mně provedl ten svůj příšerný pokus.“

„Máte vůbec tušení, na kolik šarlatánů a podvodníků jsem narazil, než jsem se dostal k vám?“ nadhodil.

Věnovala mu ocelový úsměv. „Věřte mi, vím přesně, jak se cítíte.“

„Opravdu?“

„Od chvíle, co jsme ten podcast spustily, se musíme s mými kolegyněmi potýkat se stejnou bandou podvodníků a šarlatánů, nemluvě o skutečných šílencích, kteří nás kontaktují. Takže ano, mám docela dobrou představu o tom, jací lidé pobíhají kolem nás a tvrdí, že řeší pa-

ranormální záhady. My jsme však zjistily, že hlavní problém představuje ta druhá partička.“

Ambrose se zamračil. „Co je to za partičku?“

„Nebezpečně posedlí lidé. Zahrnuje to ty, kteří se domnívají, že každý psychotronik fušuje do okultismu a že umíme mluvit s mrtvými.“

„Ach, správně.“ Ambrose chápavě naklonil hlavu. „Na ty jsem taky narazil. Přiznávám, že chci získat odpovědi, ale neřekl bych, že patřím do kategorie těch *nebezpečně* posedlých, přinejmenším zatím ne. Musím však uznat, že existují dny, kdy o tom začínám pochybovat.“

„Tím mě příliš neuklidňujete. Co přesně ode mě očekáváte, Ambrosi Drakeu?“

„Rád bych, abyste mi pomohla dokázat, že před šesti týdny byla v Carnelianském spánkovém institutu zavražděna jedna žena.“

„Počkejte, mluvíme tu o nějaké druhé vraždě?“

„Tam to totiž celé začalo,“ potvrdil Ambrose.

Zírala na něho, věděla, že teď už opravdu skáče do králičích nory, ale nedokázala ten pád zastavit. „Tady v Carnelianu je nějaká spánková laboratoř?“

„Ano. Specializuje se na poruchy snů.“

„Proč se domníváte, že tam byla zavražděna nějaká žena?“ zeptala se. Opakovala si, že jen shromažďuje veškeré informace a údaje, než dospěje k výkonnému rozhodnutí odsud sakra rychle vypadnout.

„Myslím, že se ze mě stal očitý svědek,“ odpověděl Ambrose.

Pozorovala ho a nic neříkala.

„Ne přímo té vraždy,“ dodal rychle. „Nicméně jsem si téměř jistý, že jsem slyšel, jak oběť křičí. Myslím, že jsem pak zahlédl, jak odvázejí tělo ve vozíku na prádlo.“

„Ale úplně jistý si nejste.“

„Ne,“ připustil Ambrose.

„Proč o tom pochybujete?“

„Protože mi bylo řečeno, že jsem byl v té době náměsíčný. Je možné, že se mi to celé jenom zdálo. Pokud se ukáže, že je to pravda, pak je můj stav vážnější, než jsem se domníval – a musím se nechat hospitalizovat v nějaké psychiatrické léčebně.“

KAPITOLA TŘÍ

JSI SI JISTÁ, ŽE JE DOBRÝ NÁPAD ZNOVU se s Drakem sejít?“ zeptala se Talia Marchová. Technicky to byla otázka, ale její chladný, pevný tón byl plný nesouhlasu. Bylo zjevné, že je proti tomu. „Víš stejně dobře jako já, že ten podcast přitahuje i různé podivíny.“

„Ale no tak,“ namítla Pallas. Přepnula telefon na hlasitý odposlech a připomněla si, že Talia nemá ráda, pokud nemá všechno pod kontrolou. Změny se jí příliš nezamlouvaly – pokud ta změna nebyla její nápad. Jednalo se o dokonale pochopitelný vedlejší efekt jejího podivného nového talentu. „Obě víme, že mezi podivínem a normálním člověkem existuje jen velice tenká hranice.“

Talia chvíli nic neříkala. Pallas skoro slyšela, jak jí na druhé straně linky šrotuje mozek. Talia vystudovala knihovnictví, ale její talent na nalézání toho, co bylo ztraceno – lidí, věcí či historie – přitahoval pozornost řady zaměstnavatelů, kteří ji následně všichni velice brzy propustili. Naposledy pracovala u jisté poradenské agentury, jejímiž klienty byly různé korporace a tu a tam i tajná vládní agentura. Jako obvykle nevydržela dlouho. Po dvou měsících na pozici analytičky byla vyhozena a bezpečnostní agenti ji vyvedli ze sídla firmy.

„Ty webovky?“

„Ano. Skvělý design. Přehledné. Všechno je tu vysvětlené. A odkazy fungují.“

Pallas si odkašlala. „Nebavíme se tu o jeho marketingových dovednostech. Zkus se soustředit.“

„Já se *soustředím*.“ Talia zněla dotčeně. „Což neznamená, že nemůžu dělat i něco jiného. Naše stránky s podcastem jsou pěkné, ale nijak zvlášť nápadité. Potřebují vylepšit. A sociální sítě taky docela zanedbáváme.“

„Protože jsme všechny tři schopné, ale nijak zvlášť nápadité, pokud jde o internetový svět.“

„Potřebujeme větší dosah,“ uvažovala Talia. „Vybudovat si vlastní značku.“

Zněla zamyšleně. Což bylo nebezpečné. Pokud se Talia ztratila ve své nové představivosti, mohlo chvilku trvat, než si člověk zase získal její pozornost.

„Na sociální sítě se teď vykašli, Talie.“ Pallas promluvila ostřeji. „Bavíme se o Ambrosu Drakeovi a dvou možných vraždách.“

„Správně. Fajn, vidím, že vydal dvě knihy, *Soumrak stínů* a *Past snů*. Píše sérii o detektivovi jménem Jake Crane.“

„No a?“

„Ani o jednom z těch románů jsem nikdy neslyšela,“ prohlásila Talia, jako by se tím vysvětlovalo něco nesmírně důležitého.

„Kolik autorů napínavých, strašidelných thrillerů s prvky moderního gotického hororu znáš?“ zeptala se Pallas.

„Moc ne,“ přiznala Talia. „Když nad tím tak přemýšlím, asi žádného. Strašidelné knihy mě nikdy moc nebraly a od Lucent Springs jsem žádné nepřečetla. Jsem z nich nervózní.“

„Já taky. Podívej, jeho sláva a prezentace na internetu teď nejsou důležité. Důležité je, že je tím, za koho se

prohlašuje – Ambrose Drake, spisovatel. Na internetu jsem našla pár jeho videorozhovorů a fotek. Muž, kterého jsem dneska potkala, je rozhodně tentýž.“

Striktně řečeno to byla jen částečná pravda. Ano, ty fotky a videa zachycovaly Drakeovy podmanivé rysy. Bylo však jasné, že byly pořízeny před vyčerpáním a váhovým úbytkem. A ani na jednom tom záznamu nevynikly jeho utrápené a ustarané oči.

Překvapilo ji, že na těch snímcích šla rozeznat jeho ocelová vůle a sebekontrola, které při osobním setkání nabíjely atmosféru kolem něj. Člověk prostě věděl, že kdyby byl zraněný a zůstal ležet na bojišti, tenhle muž by se pro něj vrátil a neváhal by obětovat vlastní život.

Ne, tím si nemůže být jistá, opakovala si. Nedalo se předvídat, jak by reagoval v krizi. O Ambrosu Drakeovi skoro nic netušila, kromě toho, že byl nevysvětlitelně fascinující. A vyčerpaný. A odhodlaný najít dopovědi. A potřeboval se pořádně najíst. A taky se pořádně prospat.

Na pár vteřin pevně zavřela oči a v duchu si vynadala za to, že popustila uzdu představivosti a zapomněla na zdravý rozum. Ano, na Drakeovi je cosi, co naznačuje, že když si stanoví nějaký cíl, jde neoblomně za tím, ale tahle vlastnost by se dala snadno využít i k pomstě nebo třeba k vybudování zločineckého impéria. Odhodlanost je superschopnost, avšak dá se zneužít i ke špatným účelům.

„Dobře, no tak je Ambrose Drake spisovatel, tak jak tvrdí,“ pokračovala Talia. „Znamená to jenom to, že má přes den nějakou práci. Spousta sériových vrahounů a podvodníků si nějak vydělává na živobytí.“

Pallas otevřela oči a opřela se jednou rukou o okenní parapet. Bylo krátce po páté odpoledne. O čtyři patra níž byla rušná hlavní třída Carnelianu zaplněná směsicí obchodníků zavírajících své krámy, úředníků z kanceláří

mířících domů nebo do oblíbených lokálů a studentů pospíchajících do kaváren a fastfoodů.

Byla tu *spousta* studentů. Carneliánská univerzita byla malá soukromá instituce, ale zabírala v centru města velký kus pozemku a vypadala jako hlavní ekonomický motor komunity.

„Chápu, co tím chceš říct,“ pronesla Pallas. „Vážně si myslím, že je přesvědčený o tom, že je jeho historka pravdivá, ale možná je to jenom další poblázněný konspirační teoretik.“

„Proč mu tak věříš?“ nechápala Talia. „To se ti nepodobá. Co se stalo s mottem *Nevěř nikomu*?“

„V tom ústavu se stalo něco zlého,“ prozradila Pallas.

„Byl to blázinec. Jsem si jistá, že tam došlo ke spoustě příšerných věcí.“

„Říkala jsem ti, že to, co jsem cítila, se stalo nedávno. Ta energie je stále velice znepokojivá. Podle Drakea to, co se událo na tom schodišti, souvisí s další možnou vraždou v místní spánkové laboratoři.“

„S vraždou, o které si *myslí*, že jí byl svědkem,“ dodala Talia.

„No, uznává, že samotný ten čin neviděl, ale je přesvědčený o tom, že tam byla zabita nějaká žena.“ Pallas se na chvíli odmlčela. „Nakreslila jsem schodiště v tom ústavu.“

„Výborně,“ řekla Talia a provedla jeden ze svých znepokojivých obrátů. Teď se tvářila nadšeně. „Co jsi v tom obrázku viděla?“

„Nic moc.“ Pallas se odvrátila od okna a přistoupila k malému stolku. Skicář měla otevřený na kresbě, kvůli níž se dala v té léčebně na úprk. „Potřebuju zjistit víc informací. Což je další důvod, proč se večer sejít s Drakem. Tvrdí, že má nějaký předmět, který našel na místě činu. Myslí si, že je to důkaz vraždy. Slíbil, že mi ho ukáže.“

„Používá ho jako návnadu, abys přišla na tu schůzku.“

„Prohlásil, že je to spíš něco jako úplatek, ale ano, je to návnada a funguje to.“

Talia tiše řekla: „Jsi si jistá, že to, co jsi vycítila na tom schodišti, se stalo nedávno?“

„Není to tak žhavé jako ze včerejška, ovšem ta energie tam rozhodně ulpěla během posledních několika týdnů. Myslím. V určování stáří bouří se začínám zlepšovat, ale pořád se mám co učit.“

„Rozumím,“ řekla Talia. Tentokrát se v jejím hlase objevil i soucitný podtón. „S Amelií s tím taky bojujeme.“

„Já vím.“

„Hlavní je, abys nezapomínala na možnost, že Ambrose Drake o té smrti ví proto, že je to vrah.“

„Kdyby to tak bylo, proč by se nás snažil přimět k tomu, abychom to vyšetřily?“

„Protože je to psychopat, který rád hraje hry? Nezapomínej na to, co se stalo v Saltwoodu.“

„Věř mi, že si to pamatuju,“ špitla Pallas. „Ale nemyslím si, že by Drake dneska hrál nějaké hry. Testoval si mě, provedl experiment, aby zjistil, jestli zachytím ty vibrace na schodišti. Bylo to protivné, nicméně musím připustit, že chápu, proč to udělal. Na jeho místě bych taky chtěla nějaký důkaz.“

Talia si povzddechla. „Jak víme a jak se neustále potvrzuje, paranormální branže je plná podvodníků, šarlatánů a šejdířů a bohužel i šílenců.“

„To ano.“

Nastalo dlouhé ticho, než Talia znovu promluvila. „Povíš to, co jsi vycítila v té léčebně, na policii?“

„Ne, jistěže ne.“ Pallas potlačila zachvění. „V každém případě ještě ne. To už jsme zkusily v Saltwoodu, a neskončilo to dobře. Já jenom vím, že se v tom ústavu něco stalo a že muž, se kterým se mám za hodinu sejít, si o tom chce promluvit. A taky o tom, co viděl v té spán-

kové laboratoři. Na něco jsme káply, Talie. Na něco důležitého.“

„Souhlasím,“ uznala Talia nakonec. „Nemůžeme tu spánkovou laboratoř ignorovat, ale může existovat dokonale logické vysvětlení toho, co si Drake myslí, že se během jeho pobytu stalo. Možná mu dali nějaké léky. Lidé, kteří berou prášky na spaní, často hlásí krátkodobou amnézii. Jiní mají divné sny. Někteří dokonce blouzní. Předpokládám, že sis ověřila fakta?“

„Ano, ale k ničemu to nebylo.“

„Chceš říct, že Drakeova historka neunese důkladnější zkoumání?“

„Ne tolik, jak by se mi líbilo,“ přiznala Pallas. „Cestou zpátky z té léčebny jsem se zastavila v knihovně a prošla si záznamy *Carnelianského zpravodaje* za posledních několik měsíců. Nenašla jsem žádné články o podezřelém úmrtí v léčebně ani v Carnelianském spánkovém institutu a nikdo zřejmě není pohřešovaný. Nebyla nalezena žádná těla.“

„Pokud by dva lidé zemřeli násilnou smrtí, bylo by to ve zprávách,“ namítla Talia. „Carnelian je relativně malé městečko.“

„Malé *univerzitní* městečko,“ dodala Pallas rychle. „Což znamená, že se tu často střídají studenti. Hostují tady různí přednášející. Potenciální studenti a jejich rodiče nejspíš přijíždějí po celý rok, aby si prohlédli kampus. Kdyby zmizeli nějakí návštěvníci, nikdo by si toho třeba nevšiml.“

„Já ti nevím,“ povzdechla si Talia. „Připadá mi to jako past. Kéž by tu byla Amelia. Ráda bych znala její názor.“

„Je pořád v Lucent Springs?“

„Ano. Odjela včera. Na poušti není žádný telefonní signál. Vráti se za pár dnů.“

„Přála bych si, aby do toho zatraceného hotelu nejezdila úplně sama. Víím, že tam nikdo není a že ta budo-